

רפי נלסון:

„אצלי בכפר לא הרגישו בתקריט!“

שניים אוחזין בטאבה — ישראל ומצריים — וב' אמצע נמצא רפי נלסון, הוא התיישב שם לפני יותר מ-15 שנה. היום, אחרי הנסיונה מרוב שיטחי הציד, האי, ממשיכים ישראל ורפי נלסון להחזיק בטאבה. שאלתי את רפי על התקרית הדיפלומטית שהתרחשה בשבוע שעבר מתחת לאפנו:

● **רפי, מה בדיוק קרה בטאבה?**
 ראיתי טרקטור ליד גדר הגבול. בכלל חשבתי שזה טרקטור שלנו. רציתי לגשת אליו, כי כל טרקטור שנמצא בסביבה, אני לוקח אותו שיעשה אצלי בכפר עבודות. אחר-כך הייתי עסוק באיזה עניין ולא התפנית לגשת לטרקטור. איך שהגעתי לאילת, בא אלי מיקי בריזוהר ושיאל אותי: תגיד לי, שמעת מה קרה בטאבה?

● **כדומר, עד שזא אמרו לך לא ידעת שמתחת לאפך מתרחשת תקריט עם המצרים?**
 אצלי לא הרגישו את זה. עד שמיקי לא אמר לי, לא ידעתי בכלל שמתחת משוהו.

● **לא ראית את הגדר התרוסה?**
 ראיתי את הטרקטור מתקדם עם הגדר. חשבתי שהוא שלנו.

● **התקרית הזו לא מראינה אותך?**
 בכלל לא. הלוואי שהיו נשארים.

● **אני לא מבינה...**
 אם היו נשארים, לא היינו נכנסים איתם לבוררות על טאבה. שיקחו את ה-15 מטרים האלה, ויישבו בשקט ויניחו לנו לחיות בשקט.

● **אתה חי בשלום עם המצרים?**
 לא. הם עושים צרות לספינות בים. בשבת הם עצרו בעל יאכטה. הם עוצרים סירות לאי האלמוגים. הקונסול המצרי נמצא רק איפה שיש אוכל ודוגמניות. כשצריך אותו בענייני עבודה, הוא אף פעם לא נמצא. באתי לבקש ממנו אישור ליאכטה שלי. הוא אמר לי שבעוד חודש.

● **הוא בא אליך לכפר?**
 הוא בא אלי לכפר, אבל לטונטה הוא לא בא.

שלומית אמיר:

„ילדים רעבים? אולי אצל הבדווים!“

הדוגמנית היפהפיה שלומית אמיר היא סיפור הצ'י לחה, ואני יודעת שאיני מנלה את אמריקה כשאני אומרת את זה. שלומית עלתה לישראל בגיל 10 ממאראקש שבמארוקו. כשהגיעה המישפחה ארצה, אמר אבא של שלומית, ששם מישפחה מתבית הוא עמר, שהוא רוצה לגור ברמלה או בירושלים. ירושלים בגלל הקודש, ורמלה כי שם היתה לו מישפחה.

איש לא שאל כמובן לדעתו של השען ממאראקש, והודיעו לו חד וחלק ששולחים אותו לנתיבות. בשבוע שעבר — על סלט ירקות טרי ב„הילטון“, כשהיא עטופה בפרוות שועל מהממת — הודיעה לי שלומית חד וחלק, שכל הפירסומים על העוני מצוצים מהאצבע, שאלתי את שלומית:

● **מניין את יודעת שאין עוני בישראל?**
 את הרי שכחת כבר איך נראית נתיבות. את חיה קצת בין פארים ותל-אביב.

אני שכחתי איך נראית נתיבות? למה, אין לי שם הורים? כל שבוע אני נוסעת לבקר את ההורים שלי בנתיבות. ותאמיני לי, אין בית בנתיבות שיש בו עוני. הפריג'ידרים שם מתסוצים מרוב אוכל. לכולם בנתיבות יש טלוויזיות צבעוניות, וגם שחור-לבן, כי לא משתלם להם למכור את השחור-לבן. יש הרבה בתים שיש בהם וידיאו — לפחות לעשרה אחוזים מהתושבים. נכון, הם קונים את זה בתשלומים, אבל לא על חשבון האוכל. אחרי שיש להם גאו, תנור, פריג'ידר, מכונת-כביסה וטלוויזיה, הם קונים וידיאו.

● **הם קונים גם מכונה להדחת כלים?**
 לא, את זה לא, כי זה באמת מוגזם. אבל וידיאו כן, לא שהם מסתכלים על וידיאו כל היום, הם כולם אהבים לעבוד, ועובדים במיפעלים שמסביב לנתיבות.

● **כמה אנשים גרים בחדר אחד בנתיבות?**
 בוד?

עוד מעט תגידי לי ש-14 ילדים בחדר! לא, בכלל לא! עמיגור דואג להם. ההורים שלי גרים בשתי דירות מהבורות. אף אחד לא חי שם בצפיפות. מוסיפים חדר ועוד חדר, כמה שצריך. הילדים בנתיבות לבושים שיגעון! אולי אין להם תיאטרון, אבל הם לא צריכים תיאטרון. כמה אנשים בחיפה רואים תיאטרון? ובעיר כמו תל-אביב, כמה אנשים יוצאים מהבית יותר מפעם בשבוע? בנתיבות אין עוני! יש שם מה לאכול, את יכולה לקנות שם הכל ויותר בול מאשר בתל-אביב.

● **את זוכרת את הילדה מעירית-הפיתוח שאמרה ברדיו שהיא רעבה?**
 אני לא מאמינה. אולי אצל הבדווים יש ילדים רעבים. אבל אצלנו, היהודים, אין! ובכלל, מי שבוכה שיש כאן עוני שיסע לאירופה, שיצא לצרפת ויראה איך חיים בצרפת. יש מקומות שאין להם מים, מקומות שבהם יוצאים לשאוב מים מהבאר, וכשרוצים חלב חולבים את העז. זה עוני! זה פרימיטיביות! אצלנו אין דבר כזה.

עירית חצור:

„אנשי עסקים לא יסעו ב„אליעל“!“

יש לי חרושם ש„אליעל“ רוצה להחזיר אליה את ציבור הנוסעים בעזרת ציפורים. אך גם הפעם, כמו בהרבה פעמים אחרות, היא מחטיאה את המטרה ומציעה את הציפורים למי שיכול להרשות לעצמו לחיות גם בלעדיהם. „אליעל“ יצאה במסע פירסום אדיר, שבו היא מציעה כרטיס בקו ניר-ירוק-תל-אביב-ניר-ירוק במחיר של 499 דולר. „אליעל“ מציעה לכל מי שירכוש כרטיס במחיר מלא, להטיס חינם את אשתו או את ילדו.

פניתי אל סוכנת הנסיעות עירית חצור, ושאלתי אותה:

● **מה בדיוק מציעה חברת „אליעל“?**
 נוסעים?

זה מאוד לא ברור. החברה מכרה כרטיסים בקו ניר-ירוק-תל-אביב-ניר-ירוק. אלה כרטיסים שאפשר לרכוש אותם רק בניר-ירוק, והמחיר שהציעה החברה הוא 499 דולר.

● **פורסם שניתן לרכוש אותם גם בתל-אביב?**
 הפירסום בעיתונות לא היה נכון. עשרות אנשים טילפנו ונאלצנו להשיב את פניהם ריקם. אין לי מושג מאיפה לקחו העיתונים את האינפורמציה.

● **האם אין הסתייגות מצד נוסעים כלפי חברת „אליעל“?**
 כיום הנוסעים מעדיפים לא לטוס באליעל, אך כשי-אליעל מציעה „דילים“ טובים, אנשים מתפתים. יש אנשים שלא איכפת להם באיזו חברה הם נוסעים, העיקר שהם משלמים סחוט כסף.

● **את מאמינה כי ה„דילים“ האלה יצליחו להחזיר ל„אליעל“ את קהל הלקוחות שלה?**
 אנשי העסקים, בגלל השכיחות העיכובים, יעדיפו לא לנסוע באליעל, אבל אם אליעל תשנה את התדמית שלה ותמשיך להעניק דילים מיוחדים, יש לה סיכוי להחזיר את קהל הלקוחות שהיא איבדה. אל תשכחי שמבחינה ביטחונית בטוח לנסוע עם אליעל, זה שיקול שגם אנשי-עסקים מביאים בחשבון.